

—Будемъ же и мы пѣть и веселиться, пока кровь кипитъ въ нашихъ жилахъ,—подтверди третій войнъ, и руска хорна, отъ множество гласове, ся раздаде по сичко-то пространсто.

Около тѣя срѣдорѣцы ся люлѣжтъ множество застарели вѣрбы и дибели хрусталацы, край кои-то вода-та на времени минува тихо и весело, като гы удря съ ласкателны-тѣ си плесканія, а на времени—размѣтена, минува грозно, носящи кѣрвавы трупове на нещастны-тѣ си гости.

Нѣ, въ таково едно мѣсто, при едно бойно поле,—може ли смъртнѣй челоуѣкъ да вкуси на драго сѣрдце прѣятности-тѣ, що му приноси природа-та? Може ли той съ распуснато сѣрдце да ходи по онаж зеленж моравж, коя напѣжтъ ся наръсва съ челяшкж кръвъ?

Трепетно-то гѣрмене на топове-тѣ, кое-то отъ часъ на часъ ѣхти по тѣя хѣлмове, прави го да забрави всичко, най вече като глѣда прѣдъ себе сѣтрудникъ-тѣ си мѣртѣвъ! Смѣртоноснѣй отъ тѣжпѣ ножъ ударъ, или тѣжжа смѣрть отъ гюрле, рано или късно чака и него.

Близо до града отъ кѣмъ югъ издига ся другъ по высокъ хѣлмъ. Вѣрху него ся растила скоронаправена, нѣ славна батарія Меджидіе, що ся бѣлѣе на самый вѣрхъ и става като вла-